— Ai văzut-o pe imitația de broască țestoasă?

— Nu, nici nu știu ce este o imitație de broască țestoasă.

— Este animalul din care se face supă de imitație de broască, spuse regina.

— N-am auzit de așa ceva și nici n-am văzut vreodată.

— Atunci haide cu mine — spuse regina — și îți va spune ea însăși povestea vieții ei.

Pe cînd plecau împreună, Alice îl auzi pe rege spunînd încetișor celor de față:

— Vă grațiez pe toți!

„Bravo, asta e foarte bine", gîndi Alice ușurată, căci fusese foarte nefericită la gîndul că regina condamnase atîția oameni la moarte.

Ajunseră în curînd lîngă un zgripțor, care dormea tun, la soare. (Dacă nu știi ce e un zgripțor, uită-te la poză!)

— Scoală, leneșule! strigă regina, și du-o pe domnișoara asta la imitația de broască țestoasă ca să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc să văd ce se mai aude cu execuțiile pe care le-am poruncit.

Regina plecă și o lăsă pe Alice singură cu zgripțorul. Fetiței nu-i plăcu înfățișarea acestei făpturi, dar se gîndi că, la urma urmei, era totuna dacă stătea aci sau dacă se ducea după regina cea atît de sălbatică, așa că rămase pe loc.

Zgripțorul se ridică, se frecă la ochi, privi în urma reginei pînă cînd aceasta se făcu nevăzută, apoi începu să rîdă.

— Caraghioasă! spuse el adresîndu-se jumătate sieși, jumătate Alicei.

— Cine e caraghioasă? întrebă Alice.

— Ei, aia! răspunse zgripțorul, arătînd spre regină. Așa crede ea! Că la urma urmei, nimeni nu execută pe nimeni! Haide!

„Toată lumea spune aci: haide! gîndi Alice, în timp ce se lua încet după dînsul. De cînd sînt nu mi s-a poruncit atîta!"

Merseră ce merseră pînă văzură de departe imitația de broască țestoasă ezînd singură și amărîtă pe un colț de stîncă. Cînd se apro-iară, Alice o auzi suspinînd să ți se frîngă inima de durere, nu lta. Îi fu grozav de milă de ea.

— Ce necazuri are? îl întrebă ea pe zgripțor, dar acesta răspunse aproape cu aceleași vorbe pe care le rostise mai nainte cu privire la regină, și anume:

— Așa crede ea: că la urma urmei n-are nici un necaz! Haide!

Porniră spre locul unde ședea imitația de broască țestoasă, are se uita la ei cu ochi mari, rotunzi și înlăcrimați, fără să oată o vorbă.

— Domnișoara asta — spuse zgripțorul — vrea, mă-nțelegi, să-i spui povestea ta! Că d-aia a venit!